

[Helge van Rosen.]

bank. Dette siger jeg til trods for, at jeg fornemmer, at der er sket og stadig sker en voldsom udvikling i retning af en bedre skattemoral, og jeg tror, at denne udvikling i nogen grad har været befordret af strengere straffepraksis. Det mest effektive middel til befordring af den bedre skattemoral har dog nok været den mere effektive kontrol.

Den hidtidige praksis med hensyn til behandling af opdagede skattesnydere har jo været den, at de blev indkaldt til møde hos skattemyndighederne, i større og grovere tilfælde hos ligningsdirektoratet, hvor sagen i det helt overvejende antal af tilfælde ender med, at de pågældende får forelagt og accepterer et forligstilbud med meget høje pengebøder, meget høje i forhold til, hvad de efter domspraksis ville have fået ved en kombineret friheds- og bødestraf. Poli- og domstole har efter nærmere regler været inddraget i denne behandling af skattesnydere til forligsmæssig afgørelse med pengebøder. Kun de allergroveste syndere og de kvævulanter, der ikke har villet gå på forlig, er havnet i egentlig domstolsbehandling.

Sammenfattende tror jeg i og for sig, at tankegangen i lovforslaget både om strengere straffebestemmelser og om overførsel af straffebestemmelserne fra kontrolloven til straffeloven principielt er rigtig, og at vi måske nok vil komme til at ende dér, men jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt tiden er moden i dette øjeblik, selv om den relativt hurtigt kan blive det. Det radikale venstre er i hvert fald indstillet på at afvente resultatet af den gennemgang af kontrollovsproblemerne, som finansministerens arbejdsgruppe antages at være færdig med i dette forår. På forhånd er vi som sagt tilbøjelige til at mene, at det er mest effektivt at ramme skattesnydere på pengepungen. Skattesnyderi er udtryk for begærlighed, og man bør ramme skattesnyderne på det ømmeste punkt, især når det stemmer med i hvert fald mit partis generelle indstilling, at frihedsstraffesystemet snarere bør indskrænkes end udvides,

såfremt der kan findes passende effektive alternativer til frihedsstraf.

Vi kan tilsige en åben indstilling til lovforslaget under den kommende udvalgsbehandling.

Ømann: Jeg har tidligere ved behandlingen af et tilsvarende lovforslag på mit partis vegne tiltrådt de tanker, der ligger i det, både med hensyn til flytningen af straffebestemmelserne fra særlove over til den regulære straffelov og med hensyn til udvidelsen af strafferammen for frihedsstraffen. Mit parti går ind for en afkriminalisering. På den anden side er det rimeligt, at man bringer forbrydelserne på det rette niveau, før end man starter en afkriminaliseringsproces, og de forbrydelser, der her er tale om, har ikke været vurderet efter fortjeneste. Jeg er også tilhænger af, at der gives bødestraf, samtidig med at der gives frihedsstraf.

Jeg er ikke så stolt af, at flere af ordførerne har sagt, at vi skal afvente det sagskyndige udvalgs udtalelser om dette, for det vil sige, at udvalgsbehandlingen ikke bliver reel. Er det egentlig nødvendigt på disse områder? Der kan være nogle straffelovtekniske ting, men de kan vist klares inden for et meget snævert tidsrum.

Jeg er enig i, at hovedaffæren i dette er, at indstillingen hos domstolene, så at sige atmosfæren i retslokalet, når disse sager behandles, er en sådan, at der synes at være en tilbøjelighed til kun at idømme milde straffe for disse i mange tilfælde gentlemanforbrydelser.

Da vi sidst diskuterede et tilsvarende lovforslag, foregik det i et andet klima. Dengang var det det direkte, man kunne næsten fristes til at sige hæderlige skattesnyderi, der var på tapetet og i forgrunden, nu er det de mere uldne skattefiduser, der har opmærksomheden i debatten. Dette lovforslag tager vel sigte på det direkte snyderi, men jeg synes alligevel, at der er en sammenhæng mellem disse to områder, det legale skattesnyderi og det illegale. I hvert fald er der den sammenhæng, at for Danmarks